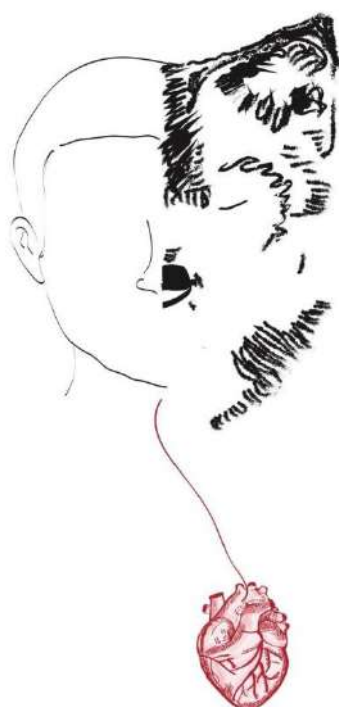

Λεωνίδας Βουρδονικόλας

Άργος 2101

Αθήνα 2020

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής

Θεάτρου Πορεία

Ο Λεωνίδας Βουρδονικόλας γεννήθηκε το 1976 στην Αταλάντη Λοκρίδος. Είναι απόφοιτος του Τμήματος Δημόσιας Διοίκησης του Παντείου Πανεπιστημίου και του Μεταπτυχιακού Προγράμματος Ναυτιλίας του Πανεπιστημίου Πειραιά. Έχει συγγράψει τη συλλογή διηγημάτων «Η Γίδα και άλλες ιστορίες της υπαίθρου» (Εκδόσεις Μπαρτζουλιάνος). Έχει επενδύσει με φωτογραφίες του την ποιητική συλλογή «Βαλβίδα Ασφαλείας» της Άννας Σπυράτου και έχει συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις φωτογραφίας. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6932634422
email: vourdoleo@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 - Μάιος 2020) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο Άργος 2101 του Λεωνίδα Βουρδονικόλα διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Δανάη- Δήμητρα Μπόγδανου
(email: danai.dimitra@gmail.com)

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Τα Πρόσωπα

Μάικλ - Άργος (23)

Ελπίδα (9)

Ιάσων (9)

Τζον (40)

Τζέιν (35)

Γιατρός Πωλ (50)

Γιατρός Πίτερ (40)

Ληξιαρχος (50)

Γιατρός νοσοκομείου (40)

Περίληψη

Έτος 2101. Σε μια δυστοπική κοινωνία, τα ζώα έχουν εκλείψει από τον πλανήτη γη και μοναδικοί επιζώντες είναι οι (χορτοφάγοι πλέον και καρδιοπαθείς) άνθρωποι. Η θανατική ποινή και οι φυλακές έχουν καταργηθεί, καθώς οι επιστήμονες έχουν εφεύρει, έπειτα από πειράματα, διεργασία με την οποία μετατρέπουν τους παραβάτες και τους εγκληματίες σε ανθρωπόμορφα υβρίδια με κεφάλι ζώου. Τα υβρίδια είναι χαμηλής νοητικής ικανότητας, πλήρως άκακα και φιλήσυχα και ζουν αποκλειστικά στην υπηρεσία των ανθρώπων. Χρησιμοποιούνται είτε ως υπηρέτες, είτε ως εργάτες. Το παρελθόν των υβριδίων ως ανθρώπων διαγράφεται οριστικά.

Στην βίλα των Άνταμς καταφθάνει ο Άργος, ένα νεαρό υβρίδιο-σιύλος. Ο Τζον Άνταμς, έχοντας πλήρη εμπιστοσύνη στις υπηρεσίες που προσφέρουν τα υβρίδια, δίνει απόλυτη ελευθερία στον Άργο, ο οποίος γίνεται ο αγαπημένος φίλος των δίδυμων παιδιών του. Πάνω στο παιχνίδι τους, ο Άργος τρομάζει μια ημέρα την Ελπίδα, η οποία παθαίνει καρδιακό. Ο Άργος την επαναφέρει. Η Ελπίδα εισέρχεται στο Νοσοκομείο, μα η υγεία της επιδεινώνεται από μικρόβιο και κρίνεται αναγκαία η μεταμόσχευση καρδιάς. Οι δότες είναι δυσεύρετοι...

Α' σκηνή

(Σε ένα Εργαστήριο Μετάλλαξης του μέλλοντος - μια λιτή λευκή αίθουσα. Στο κέντρο της ένα κρεβάτι με έτοιμους ορούς και καλώδια και στα αριστερά ένα γραφείο. Στα δεξιά η θύρα εισόδου - εξόδου. Ο γιατρός Πωλ με λευκή ποδιά κάθεται στο γραφείο και μελετά σε έναν ηλεκτρονικό υπολογιστή.

Ανοίγει η πόρτα και εισέρχεται ο νεαρός Μάικλ ντυμένος στα μαύρα συνοδευόμενος από τον γιατρό Πίτερ με λευκή ποδιά. Ο νεαρός φορά χειροπέδες, με τα χέρια μπροστά από το σώμα).

Γιατρός Πίτερ: Καλημέρα, Πωλ.

Γιατρός Πωλ: Καλώς τους.

Γιατρός Πίτερ: Από δω ο Μάικλ.

Γιατρός Πωλ: Γειά σου, Μάικλ.

(Ο Μάικλ παραμένει αμίλητος)

Γιατρός Πωλ: *(απευθυνόμενος στον Πίτερ)* Έχει τις μαύρες του, ε;

Γιατρός Πίτερ: Όπως ακριβώς και τα ρούχα του. *(Παύση - Ο Πίτερ πλησιάζει το Πωλ και του μιλά εμπιστευτικά)* Ένα περιεργό πράγμα. Σαν να μην τον έχουν πιάσει τα χάπια.

Γιατρός Πωλ: Συμβαίνει καμιά φορά. *(απευθυνόμενος στον Μάικλ)* Εντάξει, Μάικλ. Δεν είσαι ο πρώτος, ούτε ο τελευταίος. Δεκάδες κατάδικοι βρίσκονται σήμερα στη θέση σου, έτοιμοι για μια νέα ζωή...

(απευθυνόμενος στον Πίτερ) Δεν του εξήγησες λεπτομέρειες;

Γιατρός Πίτερ: Ε, μέσες - άκρες...

Γιατρός Πωλ: Δηλαδή;

Γιατρός Πίτερ: Λίγα πράγματα. Αφού ξέρεις. Μαζί σου νιώθω πιο σίγουρος. Το ξεφούρνισμα αποκτά άλλη ποιότητα. Αχνίζουν οι αποκαλύψεις μας σαν το ζεστό ψωμί.

Γιατρός Πωλ: Αυτή η ανασφάλειά σου θα σε φάει μια μέρα, Πίτερ, να μου το θυμηθείς.

Μάικλ: Θα πονέσω;

Γιατρός Πωλ: Μερικά τσιμπήματα είναι. Μετά θα κοιμάσαι όσο... *(κομπιάζει)*
Εντάξει δεν ζούμε δα και στον εικοστό πρώτο αιώνα.

Γιατρός Πίτερ: Σαν πουλάκι. Θα δεις...

(Ο γιατρός Πωλ σηκώνεται από το γραφείο κι αρχίζει να περπατά στο χώρο).

Γιατρός Πωλ: Μελέτησα το φάκελο.

Γιατρός Πίτερ: Και;

Γιατρός Πωλ: E33.

Γιατρός Πίτερ: E33, ναι. «Πρόκληση μη αναστρέψιμης σωματικής βλάβης».

Γιατρός Πωλ: Κρίμα, Μάικλ. Στο άνθος της ηλικίας σου. Ούτε είκοσι τρία κλεισμένα. Σωστά δεν τα λέω;

(Ο Μάικλ τον κοιτά σιωπηλός)

Μα καλά, πως τα κατάφερες έτσι;

Γιατρός Πίτερ: Η ώρα η κακιά.

Γιατρός Πωλ: Ε, βέβαια, αυτή κρύβεται πίσω από κάθε μας συμφορά. Συμφωνώ, Πίτερ. Μα, παιχνίδια με την αντίκα; Για ποιο λόγο υπάρχουν οι προσομοιωτές δηλαδή;

Μάικλ: Πρώτη φορά στη ζωή μου... Λαμποκοπούσε! Όταν την άγγιζα ένιωθα ... *(Γιάυση)* Δεν ήξερα πως...

Γιατρός Πωλ: Δεν παίζουμε με αυτά, Μάικλ.

Γιατρός Πίτερ: Ήταν φίλος του το θύμα.

Γιατρός Πωλ: Τον άφησε όμως ανάπηρο.

Γιατρός Πίτερ: Πάντως εκείνος δεν του το κρατά.

Γιατρός Πωλ: Τι να του κρατήσει;

Γιατρός Πίτερ: Θέλω να πω, τον υποστήριξε με θέρμη στη δίκη.

Γιατρός Πωλ: *(απευθυνόμενος στον Μάικλ)* Σ' έσωσε το «εξ' αμελείας». Λαμπάδα ν' ανάψεις.

Μάικλ: Σωτηρία το λέτε αυτό, γιατρέ;

Γιατρός Πωλ: Σωτηρία, Μάικλ. Σωτηρία.

Μάικλ: Είναι;

Γιατρός Πίτερ: Σαφώς και είναι.

Γιατρός Πωλ: Άλλοι θα ζήλευαν την τύχη σου. Επέλεξες, και το νέο σου πρόσωπο, και την εφ' όρου ζωής ειδικότητά σου.

Γιατρός Πίτερ: Υπηρετικό προσωπικό! Αυτή είναι επιλογή χρυσάφι, Μάικλ. Νούμερο Ένα σε ζήτηση μεταξύ των καταδίκων το περασμένο σωφρονιστικό έτος.

Γιατρός Πωλ: Έχω συναντήσει υβρίδια με κεφάλι ελέφαντα, Μάικλ. Σε υψικάμινους και ορυχεία...

Γιατρός Πίτερ: Σιέψου το λίγο.

Γιατρός Πωλ: Για να μην μιλήσω για υβρίδια - ποντικούς και ιγκουάνα σε υπόγεια εργοστάσια και κατακόμβες... Βαριά εγκλήματα. Ξέρεις. Εκ προθέσεως φόννοι, βιασμοί και άλλα τέτοια.

Γιατρός Πίτερ: *(παρεμβαίνει)* Έκανες την καλύτερη επιλογή Μάικλ. Σκύλος. Ο αγαπημένος των ανθρώπων εδώ και αιώνες. Όλοι θα σε συμπαθήσουν. Θα δεις...

Γιατρός Πωλ: Ας είμαστε ευγνώμονες.

Γιατρός Πίτερ: Από πού να τα πιάσεις τα επιτεύγματα της σύγχρονης ανθρωπότητας και πού να σταματήσεις; Πάψαμε τις φυλακές, χαρίζοντας ταυτόχρονα την ευκαιρία μιας νέας ζωής στους καταδίκους.

Μάικλ: Είναι ζωή;

Γιατρός Πωλ: Γαλήνη κι αταραξία θα σε κυκλώνουν, Μάικλ, από δω και πέρα. Γαλήνη κι αταραξία. Μήπως αυτό δεν ψάχνουμε όλοι μας;

Γιατρός Πίτερ: Θα γίνεις πιο αθώος και άκακος από κάθε ανθρώπινο πλάσμα.

Μάικλ: Είχα πέσει από το μπαλκόνι του σπιτιού μας, όταν ήμουν εννέα χρονών...

Γιατρός Πωλ: Δεν έχει πια σημασία.

Γιατρός Πίτερ: Όλα θα ξεχαστούν.

Μάικλ: Έχω φόβο.

Γιατρός Πωλ: Όπως όλοι μας.

Μάικλ: Μήπως καλύτερος ο θάνατος, έκανα σκέψεις;

Γιατρός Πίτερ: *(αυστηρά)* Τι βλαστήμια!

Γιατρός Πωλ: Έδωσε μάχες ο Άνθρωπος για την κατάργηση της θανατικής ποινής, Μάικλ... Χύθηκε αίμα. Το ξέρουμε όλοι πολύ καλά.

Γιατρός Πίτερ: Κι εσύ τώρα μας λες-

Γιατρός Πωλ: *(τον διακόπτει)* Δες το σαν μια αλλαγή ταυτότητας.

Γιατρός Πίτερ: Άλλος άνθρωπος θα γίνεις Μάικλ... *(αστειευόμενος)* Δηλαδή όχι ακριβώς άνθρωπος. Χαχα...

Γιατρός Πωλ: *(δυνατά και αυστηρά)* Πίτερ! Μαζέψου!

Γιατρός Πίτερ: Δεν είχα πρόθεση, να... *(κομπιάζει)* Δηλαδή, θέλω να πω, πως... Κάποτε υπήρχαν στον πλανήτη μας τα πανέμορφα ζώα. Κάθε λογής ζωντανό που θαύμαζε ο άνθρωπος και για κακή του τύχη εξέλειψε από εκείνον τον άτιμο ιό. Σκύλοι και γάτες. Τσακάλια και πρόβατα. Αντιλόπες και λεοπαρδάλεις. Και άλλα τόσα, ακόμη πιο σπάνια ζώα, όπως αυτά της ζούγκλας. Αυτά τα υπέροχα όντα που προκαλούσαν ένα σωρό συναισθήματα στους ανθρώπους. Και να, που η επιστήμη φρόντισε να μη ξεχαστούν ποτέ. Τόσες αναμνήσεις αιώνων παραμένουν σήμερα ζωντανές. *(Παύση)* Τα υβρίδια, Μάικλ. Τα υβρίδια. Μέσα από εσάς θυμόμαστε τα τόσα πρόσωπα του αλησμόνητου ζωικού βασιλείου. Μονάχα καλά έχουμε να λέμε. Και να μη ξεχνάς πως προσφέρετε έργο στον συνάνθρωπό σας.. Θα είναι όμορφα, Μάικλ. Θα δεις...

Γιατρός Πωλ: Τι λογύδριο ήταν αυτό Πίτερ;

Γιατρός Πίτερ: Ένα λογύδριο για το μελλοντικό υβρίδιο...

Γιατρός Πωλ: Κόψε το πνεύμα και λογικέψου. Άβυσσος το μέλλον όλων μας... Ίσως μια μέρα βρεθείς κι εσύ στη θέση του Μάικλ...

(Ο γιατρός Πίτερ φτύνει τον κόρφο του. Κοιτάζει τον αγριεμένο Πωλ και κατεβάζει το κεφάλι).

Ας επανέλθουμε στο τυπικό της διαδικασίας. Σ' ακούμε ...

Γιατρός Πίτερ: Όπως ήδη σου μετέφερα, Μάικλ, μετά τη λήψη της κάψουλας μετάλλαξης θα ξεκινήσει εντός σου μια διαδικασία ολικής αφαίρεσης της μνήμης σου. Το πρώτο μας στάδιο: τεχνητή αμνησία. Σκέψου το σαν μια διαγραφή της παλιάς σου ζωής. Ένα οριστικό «Delete». Ό,τι έπραξες μέχρι σήμερα θα διαγράφει από το Δίτυο. Η ταυτότητα στον καρπό σου θα καταστραφεί μαζί με τον ηλεκτρονικό σου φάκελο. Κανείς μα κανείς από τους εμπλεκόμενους στην υπόθεσή σου δεν θα γνωρίζει την νέα σου ταυτότητα. Όπως φυσικά ούτε οι συγγενείς και γνωστοί σου. Για όλους μας θα είσαι πλέον ένα άγνωστο υβρίδιο-σκύλος, ένας άγνωστος υπηρέτης.

Γιατρός Πωλ: Θα κοιμηθείς γλυκά... Το Δίκτυο θα αναλάβει τα υπόλοιπα. Κατά τη διάρκεια των επόμενων τριών ημερών το όνειρο της ζωής ενός σκύλου θα σε συντροφεύει στον ύπνο. Η μικρή μας “χειμερία νάρκη”. Ταυτόχρονα, με τη βοήθεια του λογισμικού και των ειδικών οργάνων, θα λάβει χώρα το επόμενο στάδιο: η επανεκκίνηση. Θα βιώσεις το οριακό σημείο διέλευσης στο μέλλον. Το μεταίχμιο της μετάλλαξής σου σε υβρίδιο. Κι έπειτα... *(Μικρή παύση)*

Γιατρός Πίτερ: Θα ξυπνήσεις, γλυκά ξανά, σε μια τυχαία - βάσει κλήρωσης - Υπερσειά Ληξιαρχείου Υβριδίων, όπως ακριβώς το επέλεξες. Στην περίπτωση σου, θα φέρεις πλέον το κεφάλι σκύλου και θα υιοθετηθείς ως υπηρέτης. Φυσικά, προς διασφάλιση του Κώδικα Δεοντολογίας, κανείς από το νέο σου περιβάλλον δεν θα γνωρίζει το ποιος ήσουν ή οποιοδήποτε άλλο στοιχείο του ήδη διαγραμμένου σου παρελθόντος.

Γιατρός Πωλ: Μια νέα ημέρα ξημερώνει, Μάικλ. Θα δεις...

Γιατρός Πίτερ: *(δείχνοντας τον τοίχο)* Όπως βλέπεις και στην φωτεινή πινακίδα το ρητό μας είναι-

Γιατρός Πωλ: «Ο φόνος του παλιού εαυτού, είναι η νίκη μιας νέας ζωής».

(Παύση)

Μάικλ: Θα ήθελα...

Γιατρός Πωλ: Ναι, Μάικλ...

Μάικλ: Είδα ένα παράξενο όνειρο χθες.

Γιατρός Πωλ: Μήπως σαν τελευταία χάρη-

Μάικλ: Θέλω να με ακούσετε.

Γιατρός Πίτερ: Δεν μπορούμε να σου στερήσουμε την επιθυμία.

Μάικλ: Το τελευταίο όνειρο μιας ζωής που φεύγει... *(Μικρή παύση)*

- Ο γιατρός Πωλ και ο γιατρός Πίτερ κοιτάζονται με θαυμασμό στα μάτια).

Γιατρός Πωλ: *(απευθυνόμενος στον Μάικλ)* Μπορείς, όσο θα προχωρούμε στην προετοιμασία της διαδικασίας μετάλλαξης, να μας διηγείσαι...

(απευθυνόμενος στον Πίτερ) Πίτερ, την ένεση.

(Ο γιατρός Πίτερ βγάζει από την τσέπη του την ένεση και την παραδίδει στον γιατρό Πωλ).

Γιατρός Πωλ: Δεν θα πονέσεις, Μάικλ, μη φοβάσαι. Τα προκαταρκτικά είναι... Ξέρεις... Ένα απλό ηρεμιστικό είναι για να σε απαλλάξουμε από τις αλυσίδες.

(Ο Μάικλ δίνει το χέρι του και ο γιατρός Πωλ του κάνει την ένεση. Μετά από μια μικρή παύση ο γιατρός Πίτερ βγάζει τις χειροπέδες από τον Μάικλ και τις πετά στον κάδο. Μαζί με τον γιατρό Πωλ οδηγούν τον Μάικλ στο κρεβάτι).

Γιατρός Πίτερ: Ελεύθερος πια.

Γιατρός Πωλ: Μπορείς να ξεκινήσεις, Μάικλ. Είμαστε όλοι αυτιά...

Μάικλ: Βρίσκομαι μέσα στο παρελθόν. Σε μια αλλοτινή εποχή. Σε μια έρημη πολιτεία... Σουρουπώνει. Σουρουπώνει κι εγώ περιδιαβαίνω μονάχος στη μέση του πουθενά. Κτίρια ψηλά... Κτίρια πανύψηλα, ερειπωμένα, που με κυκλώνουν. Ίχνος ζωής. Ο αέρας λυσομανά... Φύλλα ξερά στροβιλίζονται. Προσπαθώ να... Εκεί σε μια γωνιά στέκει ένας τηλεφωνικός θάλαμος του περασμένου αιώνα. Πλησιάζω... Πλησιάζω και διακρίνω γραμμένο στο τζάμι έναν αριθμό τηλεφώνου. Και μια λέξη. «Ελπίδα». Δεν έχω που να πιαστώ. Δεν είμαι σίγουρος, μα... Θα καλέσω το νούμερο. Ίσως καταλάβω... Σηκώνω το πανάρχαιο ακουστικό και πληκτρολογώ. Ένας, δύο, τρεις... Εφτά χτύποι. Καμιά απόκριση... Κλείνω κι αποφασίζω να εγκαταλείψω το θάλαμο. Κάνω τα πρώτα βήματα όταν... Το τηλέφωνο κουδουνίζει. Κάποιος καλεί. Κοντοστέκομαι... Τι φοβάσαι Μάικλ; Εσύ δεν ήσουν που κάλεσες; Που θες να πας; Σήκωσέ το! Θα το σηκώσεις, Μάικλ. Το ξέρεις... πέμπτο κουδούνισμα. Τι βάζει ο νους σου; Έκτο. Έβδομο. Αρπάζω το ακουστικό και αφουγκράζομαι... Σιωπή. Και ξάφνου... Ακούω... “Εγώ είμαι, μ’ ακούς;”. Όχι, δεν μπορεί! Αυτή είναι η ίδια μου η φωνή! Η ηχώ μου η ίδια! Μα δεν έχω προλάβει ν’ αρθρώσω λέξη... Πως είναι δυνατόν; Προσπαθώ να συνέλθω... Και η φωνή μου από την άλλη πλευρά δυναμώνει. “Εγώ είμαι”. Κι έπειτα... Ο ήχος μετατρέπεται σε φως! Τώρα βλέπω. Βλέπω αχτίδες φωτός, ίδιες μ’ εκείνες του ήλιου, να ξεπηδούν απ’ τα κενά του ακουστικού... Η φωνή συνεχίζει: *(παύση - με δυνατή φωνή)* «Μ’ ακούς; Με βλέπεις; Νιώσε με! Είμαι εσύ...».

Συσκότιση

Β' σκηνή

(Στην Υπηρεσία Ληξιαρχείου Υβριδίων. Στο κέντρο της αίθουσας ένα γραφείο με έναν ηλεκτρονικό υπολογιστή και δύο καρέκλες επισκέπτη. Ο Ληξιαρχος κάθεται πίσω από το γραφείο και ο Τζον στη μία από τις δύο καρέκλες επισκέπτη).

Ληξιαρχος: Αιτία θανάτου;

Τζον: Τι άλλο;

Ληξιαρχος: Γίνετε πιο σαφής, σας παρακαλώ, κύριε Άνταμς.

Τζον: Καρδιακό επεισόδιο.

Ληξιαρχος: Ε, ναι τι άλλο; *(Παύση)* Ετών;

Τζον: Εξήντα.

Ληξιαρχος: Γερή κράση.

Τζον: Και πλήρης αφοσίωση.

Ληξιαρχος: Μα αυτό δεν είναι που επιζητούμε;

Τζον: Το σημαντικότερο ήταν πως μεγάλωσε τα παιδιά με αγάπη.

Ληξιαρχος: Αγάπη φυσικά! Τι άλλο; Ομόνοια και αγάπη. Το μίσος δεν χωρά στην κοινωνία μας, αγαπητέ μου. Και είναι η ίδια η κοινωνία μας που αγαπά ακόμη και αυτούς που μισούν, δίνοντάς τους την ευκαιρία για μια νέα ζωή.

Τζον: Τα υβρίδια.

Ληξιαρχος: Αυτό ακριβώς, κύριε Άνταμς. Τα υβρίδια. Μιλήστε μου λοιπόν για την...

Τζον: Φρίντα.

Ληξιαρχος: Ναι, την Φρίντα.

Τζον: Δεν ήταν από τα πρώτα υβρίδια, μα πιστεύω πως σίγουρα ήταν από τα πιο υπάκουα. Υψηλό αίσθημα ευθύνης και διακριτικότητα. Ζούσε για να μας

υπηρετεί. Τα παιδιά την αγάπησαν. Μας στοιχίισε πολύ η απώλειά της, ξέρετε. Χρειαστήκαμε τον «Ψυχολόγο Οικίας» ομαδικώς.

Ληξιαρχος: Πόσα χρόνια στις υπηρεσίες σας;

Τζον: Σχεδόν δέκα... εεε.... *(κοντοστέκεται και μετρά)* Όχι σχεδόν. Ακριβώς. Έτος μετάλλαξης το 2091. Γερή κρása.

Είναι ένα μικρό θαύμα που η Πολιτεία μάς παρέχει αυτό το προνόμιο. Άνθρωποι που παραστράτησαν να μετατρέπονται σε υψηλής ευγένειας όντα. Και μην φανταστείτε πως δεν έχουν αισθήματα. Μας αγάπησε η Φρίντα. Το έβλεπα στα μάτια της. Όπως εκείνα τα αγνά κατοικίδια, οι γάτες, που συνάντησαν κάποτε οι παππούδες μας. Ευλογία. Ναι, ευλογία! Αυτό ακριβώς.

Ληξιαρχος: Δεν ήταν και από τις πρώτες παρτίδες λοιπόν...

Τζον: Όχι, κύριε Διευθυντά. Ευτυχώς δεν ήταν από τις πειραματικές. Και είμαστε γεμάτοι ευγνωμοσύνη στο Ανώτερο γι' αυτή μας την τύχη.

Ληξιαρχος: Και προτιμήσατε γάτα, τότε.

Τζον: Είναι λίγο πιο αυτόνομες. Ξέρετε...

Ληξιαρχος: Ξέρουμε... ναι... *(παύση)* Δώστε μου σας παρακαλώ την ταυτότητά σας.

(Ο Τζον απλώνει το δεξί του χέρι και προτείνει τον καρπό του. Ο Ληξιαρχος σκανάρει τον καρπό με το ειδικό μηχάνημα. Έπειτα κοιτάζει στην οθόνη του υπολογιστή).

Επιβεβαιώστε μου σας παρακαλώ, κύριε Άνταμς.

Τζον: Τ.Α. 2061.10.30. Τομέας: Άλφα. Μπλοκ: Όμικρον

Ληξιαρχος: Χμμ... *(κοιτάζει σκύβοντας μπρος - πίσω στην οθόνη και μονολογεί)* Την τύχη μου μέσα!... Εικοστός δεύτερος αιώνας, τόσα τεχνολογικά θαύματα κι ακόμη ένα χάπι για την πρεσβυωπία.

Τζον: Ορίστε;

Ληξιαρχος: *(υπεκφρεύγει)* Για πείτε μου λοιπόν, κύριε Άνταμς...

Τζον: Μάλιστα.

Ληξιαρχος: Βλέπω την ηλεκτρονική σας αίτηση.

Τζον: Ναι.

Ληξίαρχος: Αιτήστε αρσενικό υβρίδιο.

Τζον: Σωστά.

Ληξίαρχος: Παρά την γερή κράση των θηλυκών.

Τζον: Κάναμε στροφή 180 μοιρών γιατί-

Ληξίαρχος: Και μάλιστα επιλέγετε σκύλο!

Τζον: ...εγώ και η σύζυγός μου δεν θέλαμε κάτι που να θυμίζει στα παιδιά το θάνατό της.

Ληξίαρχος: Τι εννοείτε;

Τζον: Πέθανε μπροστά στα μάτια τους, διαβάζοντας το ημερήσιο παραμύθι τους...

Ληξίαρχος: Και λοιπόν;

Τζον: Είχαν δεθεί πολύ με τη Φρίντα.

Ληξίαρχος: Και;

Τζον: Γι' αυτό διαλέξαμε σκύλο.

Ληξίαρχος: Μα, αγαπητέ μου... γι αυτό ακριβώς, θα ήταν πιο φρόνιμο να επιλέξετε ξανά γάτα. Θα νιώθετε έτσι σαν να μην έφυγε ποτέ.

Τζον: Συγγνώμη, μα... Επιτρέψτε μου.

Ληξίαρχος: Παρακαλώ.

Τζον: Σύμφωνα με το «Ψυχολόγο οικίας», οι τελευταίες έρευνες συνιστούν ακριβώς το αντίθετο.

Ληξίαρχος: Δηλαδή;

Τζον: Κόντρα ρόλο.

Ληξίαρχος: Α,χα...

Τζον: Ναι! Και εκτός αυτού...

Ληξίαρχος: Και εκτός αυτού...

Τζον: Να... Πώς να σας το θέσω;

Ληξίαρχος: Ευθέως.

Τζον: Θα επιθυμούσαμε να ζήσουμε την εμπειρία του πιο πιστού φίλου του ανθρώπου.

Ληξίαρχος: Και είπατε μιας και έχετε το προνόμιο του λευκού φακέλου ποινών και παραβάσεων ως οικογένεια... Καθώς και... Φυσικά! Καθώς και την οικονομική κλάση B+... Φυσικά! *(Παύση- κοιτάζει την οθόνη του υπολογιστή)*

Διακρίνω μια μικρή ομίχλη στον προσωπικό φάκελο της συζύγου σας, βέβαια, μα...

Τζον: Πριν από τον έγγαμο βίο μας, κύριε Ληξίαρχε.

Ληξίαρχος: Βεβαίως. Το βλέπω.

Τζον: Ο οικογενειακός μας φάκελος είναι ολόλευκος. Όλα αυτά τα χρόνια...

Ληξίαρχος: Εν πάση περιπτώσει, είναι γεγονός πως στην ειδικότητα του υπηρέτη, που δικαιούστε και ως γονείς, δύο μάλιστα τέκνων, ο σκύλος είναι το υβρίδιο με την μεγαλύτερη ζήτηση.

Τζον: Επιτρέψτε μου και πάλι...

Ληξίαρχος: Ορίστε, κύριε Άνταμς.

Τζον: Έχει σημασία για την οικογένεια μας το νεαρό της ηλικίας.

Ληξίαρχος: Το βλέπω κι αυτό στην αίτησή σας.

Τζον: Το δηλώσαμε.

Ληξίαρχος: Να υποθέσω πως...

Τζον: Δεν θα θέλαμε να ζήσουμε σύντομα μια νέα απώλεια.

Ληξίαρχος: Καταλαβαίνω. Μα...

Τζον: Ναι, κύριε Διευθυντά...

Ληξίαρχος: Το πεδίο των καρδιακών παθήσεων είναι αυτό στο οποίο έχει πλέον αφοσιωθεί η Επιστήμη της Ιατρικής μας. Όχι τόσο για τα υβρίδια, όσο για εμάς τους ανθρώπους. Προδίδει εύκολα η καρδιά μας σήμερα, κύριε Άνταμς, μα ας είμαστε ευγνώμονες. Ο ιός-Γάμα κατάφερε να εξαφανίσει όλο το ζωικό βασίλειο. Μάλλον τυχεροί θα πρέπει να νιώθουμε που σ' εμάς τους ανθρώπους άφησε μόνο αυτό το μικρό κουσούρι. Αποκτήσαμε ξαφνικά

ευαίσθητες καρδιές και μ' αυτές πρέπει να μάθουμε να ζούμε. Για λίγο ακόμη τουλάχιστον...

Τζον: Για λίγο ακόμη;

Ληξίαρχος: *(κοιτάζει τριγύρω, σκύβει προς το μέρος του Τζον, βάζει το χέρι πλάι στο στόμα του και μιλά συνωμοτικά)* Φαίνεστε σοβαρός άνθρωπος κύριε Άνταμς. Μπορώ να σας εκμυστηρευτώ πως η λύση είναι στα χέρια μας. Η ώρα που οι καρδιές μας θα φτερουγίζουν δεν βρίσκεται πολύ μακριά. Ισχυρό ανοσοποιητικό σύστημα, αντιγηραντική προστασία, αύξηση της ευφυΐας, μακροζωία. Σας λένε κάτι όλα αυτά;

Τζον: Δεν σας καταλαβαίνω.

Ληξίαρχος: Υπερανθρωπισμός, κύριε Άνταμς. Το μέλλον της επιβίωσής μας στην νέα Εποχή. Με μια απλή τεχνική αναβάθμιση ανθρώπων, όπως εσείς και εγώ, πλησιάζει η στιγμή που όλοι μας περιμένουμε. Η κατάκτηση της ευτυχίας σε έναν κόσμο χωρίς οδύνες.

Τζον: *(βάζοντας το χέρι του πλάι στο στόμα)* Αν μου επιτρέπετε, δεν είμαι και τόσο βέβαιος πως... Θέλω να πω, θα μπορούσε άραγε ο άνθρωπος να πλησιάσει τόσο το Ανώτερο;

Ληξίαρχος: *(με χαμηλή φωνή)* Δεν έχετε καταλάβει καλά. Το Ανώτερο θα γίνουμε εμείς, αγαπητέ μου. Να είστε σίγουρος γι αυτό.

(Γιάυση- Φωνάζοντας) Εν κατακλείδι, κύριε Άνταμς, στην περίπτωση σας...

(Σηκώνεται από την θέση του και δίνει το χέρι στον Τζον, ο οποίος σηκώνεται και ανταποδίδει την χειραψία).

Ο νεαρός Άργος σας περιμένει για μια πρώτη γνωριμία στην αίθουσα Έψιλον 8. Παρακαλώ, να είστε το ίδιο φιλικοί όπως εκείνος...

Συσκότιση

Γ' σκηνή

(Στο σαλόνι της έπαυλης της οικογένειας Άνταμς. Στην δεξιά πλευρά η κυρίως πόρτα εισόδου - εξόδου και στην αριστερή η πόρτα που οδηγεί στο υπόλοιπο σπίτι. Στον τοίχο της πίσω πλευράς μια μεγάλη βιβλιοθήκη γεμάτη βιβλία και στην αριστερή γωνιά ένας καναπές σε σχήμα γάμα, ενώ την δεξιά γωνιά ένα πιστό ομοίωμα αρκούδας σε φυσικό μέγεθος.

Η Τζέιν μαζί με την Ελπίδα και τον Ιάσωνα κάθονται σταυροπόδι στο κέντρο του σαλονιού πάνω σε χαλί και διαβάζουν ένα λεύκωμα που κρατά η Τζέιν. Τον χώρο κατακλύζουν ακούσματα πουλιών που κελαηδούν και άλλοι ήχοι της άνοιξης στην εξοχή).

Ελπίδα: *(δείχνει στο λεύκωμα)* Μαμά, έτσι θα είναι η νέα μας Φρίντα;

Τζέιν: Έτσι θα είναι Ελπίδα μου, ναι. Μα δεν θα την λέμε Φρίντα.

Ιάσων: Αααα... και γιατί;

Τζέιν: Γιατί θα είναι κάποιος άλλος, διαφορετικός από την Φρίντα.

Ελπίδα: Και πως θα τον λέμε;

Τζέιν: Θα το μάθουμε από τον μπαμπά, τώρα που θα επιστρέψει, μαζί με τον νέο μας φίλο.

Ιάσων: Αααα... *(δείχνει το λεύκωμα)* Και θα έχει αυτό το κεφάλι;

Τζέιν: Αυτό το κεφάλι Ιάσωνα, ναι. Του σκύλου. Σας έχω μιλήσει γι' αυτά τα υπέροχα ζώα. Ήταν κάποτε οι πιο πιστοί φίλοι του ανθρώπου. Οι σκύλοι αγαπούσαν τους ανθρώπους και οι περισσότεροι άνθρωποι αγαπούσαν τους σκύλους.

Ελπίδα: Και ήταν και οι φύλακές τους, το θυμάμαι μαμά...

Ιάσων: Εγώ δεν μπορώ να καταλάβω. Πώς τους φυλούσαν; Δεν είχαν δηλαδή οι άνθρωποι ακτίνες λέιζερ στις αυλές τους; Τι τους ήθελαν τους σκύλους;

Τζέιν: Κάποτε δεν υπήρχαν ακτίνες, Ιάσωνα. Και οι παππούδες σας που πρόλαβαν την εποχή των τελευταίων ζώων, ζούσαν μαζί με τους σκύλους. Και αυτά τα ζώα είχαν μεγάλη διαίσθηση. Να, πώς να σας το πω... Μύριζαν και καταλάβαιναν αμέσως τους κακούς ανθρώπους...

Ιάσων: *(με θαυμασμό)* Ωωω...

Ελπίδα: Ναι, Ιάσωνα. Όπως στο αγαπημένο σου παραμύθι. Ένα τέτοιο σκυλάκι δεν είχε κι ο κυνηγός που σκότωσε τον κακό λύκο και έσωσε την κοκκινοσκουφίτσα;

Τζέιν: Ένα τέτοιο.

Ιάσων: *(με χαρά)* Τι ωραία που θα έχουμε κι εμείς έναν σκύλο στο σπίτι μας!

Τζέιν: Δεν θα είναι ακριβώς σκύλος, Ιάσωνα. Τα έχουμε ξαναπεί. Θα είναι περίπου σαν άνθρωπος, μα δυστυχώς όχι άνθρωπος. Περίπου σαν σκύλος, μα ούτε και σκύλος. Μονάχα το κεφαλάκι του θα είναι σαν του σκύλου.

Ιάσων: Όπως και η Φρίντα;

Τζέιν: Όπως και η Φρίντα.

Ελπίδα: Υπηρέτης δηλαδή.

Τζέιν: Ας τους πούμε... Υπηρέτες...

(Μεγάλη παύση - Η Τζέιν ξεφυλλίζει αργά το λεύκωμα και δείχνει στα παιδιά τα οποία παρακολουθούν με προσοχή αφοσιωμένα και χαρούμενα. Τα παιδιά δείχνουν στο λεύκωμα και χαχανίζουν).

Ιάσων: Μαμά, η Φρίντα πού πήγε;

Τζέιν: Δεν τα είπαμε αυτά; Κάπου καλύτερα από δω. Πιο ήσυχα...

Ελπίδα: Σε έναν άλλο πλανήτη, ε;

Τζέιν: Ίσως... Πάντως, κάπου καλύτερα.

Ιάσων: Κι εμείς;

Τζέιν: Κι εμείς τι, Ιάσωνα;

Ιάσων: Θα πάμε κι εμείς σε άλλους πλανήτες;

Τζέιν: Ίσως, μωρό μου... Μα έχουμε όμως πολυύ καιρό ακόμη μπροστά μας...

Ελπίδα: Εμένα μου αρέσει εδώ. Κι ας ήταν πιο όμορφα τα παλιά τα χρόνια.

Τζέιν: *(γελάει)* Ελάτε, τώρα... Ας φορτίσουμε λίγο τις ταυτότητές σας. Έρχεται Σαββατοκύριακο και θα βγούμε στον κόσμο. Καλό θα ήταν να μην τρέχουμε τελευταία στιγμή, ε;

Ελπίδα: Ουφ... Πάλι;

Ιάσων: Εντάξει, Ελπίδα, σιγά. Μια εβδομάδα έχει περάσει.

Ελπίδα: Δεν μ' αρέσει αυτό...

Ιάσων: Και τι θες να χαθούμε και να μας ψάχνουν οι γονείς μας;

Τζέιν: Έχει δίκιο ο Ιάσωνας. Δώστε μου τα καλά σας τα χεράκια, να δω...

(Η Τζέιν κοιτά πρώτα τον δεξιό καρπό του Ιάσωνα και έπειτα τον αριστερό της Ελπίδας)

Μάλιστα... Νομίζω πως ήρθε η ώρα της ενημέρωσης. Ελάτε. Πάμε...

(Σηκώνονται όλοι μαζί. Η Τζέιν τοποθετεί το λεύκωμα στην βιβλιοθήκη και βγαίνουν από την αριστερή πόρτα).

Στιγμαία Συσκότιση

Δ' σκηνή

(Στο σαλόνι της έπαυλης της οικογένειας Άνταμς. Στην αριστερή γωνία, μπροστά από τον γωνιακό καναπέ, παίζουν η Ελπίδα με τον Ιάσονα. Στο κέντρο του σαλονιού υπάρχει ένα λευκό τραπέζι με δύο λευκές καρέκλες αντικριστά όπου κάθονται ο Τζον και η Τζέιν. Δίπλα τους μια σαμπανιέρα και μέσα της ένα μπουκάλι κόκκινο κρασί. Πάνω στο τραπέζι ένα πιάτο με λευκή σαλάτα, δύο ακόμη λευκά πιάτα και δύο γεμάτα ποτήρια του κρασιού. Στον χώρο ακούγεται κλασική μουσική).

Τζέιν: Πέρασε λοιπόν ένας χρόνος ...

Τζον: Ναι. Ένας υπέροχος χρόνος.

Τζέιν: Και είναι σαν να μας ήρθε χθες.

Τζον: Δεν τον περίμενα τόσο...

Τζέιν: Τόσο τι;

Τζον: Τόσο... *(σκέφτεται ξύνοντας το κεφάλι του)* ...δεν μπορώ να βρω την κατάλληλη λέξη.

Τζέιν: Πιστό;

Τζον: Αυτό σίγουρα.

Τζέιν: Υπάκουο;

Τζον: Το ίδιο είναι.

Τζέιν: Ε, όχι ακριβώς...

Τζον: Αυτός είναι και τα δύο. *(Παύση)* Μια λέξη ψάχνω.

Τζέιν: Πάντως εμένα μου φαίνεται πιο ευαίσθητος από την-

Τζον: Να, κοντά σ' αυτό είμαι. Ευαίσθητος, μα...

Τζέιν: Μα;

Τζον: Ίσως κάτι πιο υπερβρατικό.

Τζέιν: Ε;

Τζον: Το νιώθω, μα δεν μπορώ να το περιγράψω.

Τζέιν: Δεν σε καταλαβαίνω.

Τζον: Τέλος πάντων. Άστο...

Τζέιν: Οκέυ.

Τζον: Σημασία έχει πως τα παιδιά έχουν ξεχάσει προ πολλού την περσινή μας λαχτάρα.

Τζέιν: Κι έχουν δεθεί πολύ περισσότερο μαζί του... Τον έχουν λατρεύει.

Τζον: Μα είναι να μην;

Τζέιν: Στην υγεία του λοιπόν.

(Ο Τζον υψώνει το ποτήρι του. Τσουγκρίζουν με την Τζέιν και έπειτα χαμογελούν – παύση - Ο Τζον δοκιμάζει με το πιρούνι του τη σαλάτα).

Τζέιν: Για πες μου.

Τζον: Τι;

(Η Τζέιν κουνάει το κεφάλι της δείχνοντας στον Τζον τη σαλάτα).

Ααα... Ωραίο ολόλευκο χρώμα. Μα δεν με εντυπωσίασε.

Τζέιν: Η γεύση της...

Τζον: Ε, ναι. Η γεύση της.

Τζέιν: Αν γνώριζες την θρεπτική τους αξία ...

Τζον: Για πες μου...

Τζέιν: Την έχουν κατατάξει στην κατηγορία Βιταμινών Πι.

Τζον: Πάουερ φουντ, σαν να λέμε.

Τζέιν: Κάτι ανώτερο ίσως.

Τζον: Σαν τι;

Τζέιν: Την προσομοιάζουν με την αρώνια.

Τζον: Και τι στο καλό κάνει αυτή;

Τζέιν: Έχει μεγάλη αντιοξειδωτική δράση.

Τζον: Εσύ ξέρεις ...

Τζέιν: Το κυριότερο όμως είναι πως βοηθά στην απορρόφηση και στην προστασία του οργανισμού από τη ραδιενέργεια.

Τζον: Τι λες;

Τζέιν: Χορηγείται σε εργαζόμενους σε πυρηνικά εργοστάσια και ιατρικά εργαστήρια. Ακόμη και στα υβρίδια! Φαντάσου...

Τζον: Έλα, Τζέιν, άνθρωποι είναι κι αυτοί...

Τζέιν: Δε νομίζω.

Τζον: Καλά, δεν θα σε πείσω τώρα... Τόσα χρόνια...

Τζέιν: Μα προσπαθείς να τους εξισώσεις με τους ανθρώπους ...

Τζον: Τουλάχιστον συμφωνούμε.

Τζέιν: Σε τι;

Τζον: Ότι διαφωνούμε.

(Στο σαλόνι εισέρχεται από αριστερά ο Άργος με ένα τρόλεϊ μεταφοράς φαγητού. Πάνω του δύο σκεπασμένα πιάτα).

Καλώς τον.

Άργος: Γειά σας κύριε.

Τζον: Τζον!

Άργος: Γεια σας, κύριε Τζον.

Τζον: Τζον, Άργο ... Σκέτο Τζον!

Άργος: Μα έχουμε επίσημο δείπνο, σήμερα κύριε-

Τζον: Άσε τους τύπους...

Άργος: Μα-

Τζον: Κι εξάλλου...

Τζέιν: Κι εξάλλου;

Τζον: Γιορτάζουμε ένα χρόνο από την έλευσή σου στην οικογένειά μας, σήμερα, Άργο! Το ξέχασες;

Άργος: Η ταυτότητά μου δεν μου επιτρέπει να ξεχνάω, Τζον.

Τζον: Έτσι μπράβο, Άργο... Τζον... Σκέτο Τζον.

Τζέιν: Μήπως να... *(δείχνει με το κεφάλι της την σαμπανιέρα με το κρασί).*

Τζον: Μα ναι... Τι υπέροχη ιδέα!

Τζέιν: Ε;

Τζον: Θα πιεις ένα μαζί μας σήμερα, Άργο!

Τζέιν: *(με έκπληξη)* Τα ποτήρια μας εννοούσα, Τζον! Άδειασαν τα ποτήρια μας!

Τζον: Θα γεμίσουν κι αυτά μαζί με του Άργου... *(απευθυνόμενος στον Άργο)*
Δεν έχεις πιάσει το όριο αλκοόλης ετούτον το μήνα, έτσι δεν είναι;

Άργος: Το λογισμικό μου αυτό λέει, Τζον.

Τζον: Ε, το δικαιούσαι λοιπόν... Είναι η μέρα σου σήμερα!

Άργος: *(κοιτάζοντας την Τζέιν)* Μήπως η κυρία-

Τζον: Θα κάνεις τον κόπο να φέρεις ένα ποτήρι ακόμη;

Άργος: Αμέσως.

Τζον: Αα... Προτού φύγεις, δεν μας αποκαλύπτεις και την έκπληξή σου;

Άργος: Τι εννοείς, Τζον;

Τζον: *(δείχνει με το κεφάλι του το τρόλεϊ φαγητού με τα σκεπασμένα πιάτα)* Τι κρύβεις εκεί από κάτω;

Άργος: Μα, τα αγαπημένα σας, φυσικά.

Τζέιν: Φύτρες φασολιού;

Άργος: ...με γεύση άγριου χοίρου. Μαζί τους γαρνιτούρα λουίζας και πούδρα μανιταριών.

Τζον: Και το καμούτ;

Άργος: ...με μυρωδικά σολωμού. Συνοδεύουν σορμπέ αγγουριού και μύρτιλα σε αργή ζύμωση.

Τζον: Άργο... Δεν έχω λόγια!

Άργος: Ευχαρίστησή μου η ευτυχία σας, αγαπημένοι μου Γονείς...

(Ο Άργος, πριν αναχωρήσει για την κουζίνα πλησιάζει την Ελπίδα και τον Ιάσονα και τους μιλά χωρίς να ακούγεται τι λέει. Τα παιδιά τον σφιχταγκαλιάζουν χαρούμενα).

Στιγμαία Συσκότιση

Ε' σκηνή

(Στο σαλόνι της έπαυλης της οικογένειας Άνταμς. Ο Άργος μαζί με την Ελπίδα και τον Ιάσονα κάθονται στο κέντρο του σαλονιού πάνω σε χαλί. Ο Άργος βρίσκεται ανάμεσα στα παιδιά και κρατά στα χέρια του ένα βιβλίο. Τους διαβάζει τον μύθο του Αισώπου για το λύκο και τον σκύλο χρησιμοποιώντας διαφορετικές φωνές κατά την ανάγνωσή του).

Άργος: Ήταν μια φορά κι έναν καιρό ένας λύκος που είχε μείνει πετσί και κόκκαλο. Είχε τόση πείνα... αφού τα σκυλιά της περιοχής φύλαγαν πολύ καλά τα κοπάδια με τα πρόβατα και τις κατσίκες. Τριγυρνούσε λοιπόν απελπισμένος από δω κι από κει μέσα στο δάσος, όταν ξάφνου, αντικρίζει μπρος του ένα σκύλο που είχε χάσει το δρόμο του. Ο λύκος, σκέφτηκε αμέσως πως θα μπορούσε να χορτάσει την πείνα του, τρώγοντάς τον. Αλλά δεν τολμούσε να του ριχτεί. Ο σκύλος φαινόταν πολύ δυνατός. Πήγε λοιπόν κοντά του κι άρχισε να τον παϊνεύει.

«Είσαι πολύ όμορφος και καλοθρεμμένος. Θα 'θελα να γινόμαστε φίλοι. Αλλά εγώ βλέπεις είμαι τόσο αδύνατος. Που να με καταδεχτείς;» είπε ο λύκος στον σκύλο.

«Από σένα εξαρτάται να μην είσαι αδύνατος», απάντησε ο σκύλος.

«Και τι να κάνω για να παχύνω;».

«Άφησε τα δάση και τις ερημιές κι έλα μαζί μου να ζήσεις σα σκύλος. Εκεί που τριγυρνάς, τι κερδίζεις; Μάλλον με μεγάλη δυσκολία βρίσκεις το φαγητό σου».

«Και τι πρέπει να κάνω για να ζήσω σα σκύλος;», ξαναρωτά ο λύκος.

«Σχεδόν τίποτα, θα κυνηγάς τους κλέφτες, θα κουνάς την ουρά σου στον κύριό σου και θα τρως όλα τα κόκκαλα και τα αποφάγια του».

«Πραγματικά, δε φαίνεται δύσκολη δουλειά, έρχομαι μαζί σου», συμφώνησε ο λύκος.

Εξείνησαν λοιπόν παρέα για την πολιτεία, αλλά στο δρόμο ο λύκος πρόσεξε πως ο λαιμός του σκύλου ήταν μαδημένος.

«Γιατί είναι μαδημένος ο λαιμός σου;», τον ρωτά.

«Είναι από την αλυσίδα», του λέει ο σκύλος.

«Ποια αλυσίδα;»

«Την αλυσίδα που με δένουν».

«Ωστε δεν είσαι ελεύθερος να τριγυρνάς όπου θέλεις;».

«Όχι πάντοτε. Την ημέρα με έχουν δεμένο και τη νύχτα με λύνουν».

«Αν είναι έτσι, δε μου αρέσει καθόλου να είμαι σκύλος. Προτιμώ την ελευθερία μου και την πείνα μου, από την αλυσίδα σου και τη καλοπέρασή σου», απάντησε ο λύκος στον σκύλο και το έβαλε στα πόδια για να ξαναγυρίσει στο δάσος.

Ιάσων: Και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα...

Ελπίδα: Αα... Δεν νομίζω Ιάσωνα. Μάλλον δύσκολα τα έβγαζαν πέρα και οι λύκοι και τα σκυλιά τότε που ζούσαν;

Άργος: Εγώ σας διάβασα έναν μύθο του κυρίου Αισώπου. Από τα πολύ πολύ παλιά χρόνια, Ελπίδα. Παρόλο που διαθέτω κάποιες πληροφορίες στη μνήμη, δεν είμαι σε θέση να γνωρίζω τα συναισθήματα των ζώων εκείνες τις εποχές.

Ιάσων: Μήπως να ρωτήσουμε τον μπαμπά να μας πει;

Άργος: Ίσως ο κύριος Τζον να γνωρίζει περισσότερα.

Ελπίδα: Έλα Άργο, πες μας κι εσύ την γνώμη σου.

Ιάσων: Ναι, Άργο... Έλα, πες μας κι εσύ που μοιάζεις με το σκύλο, τι πιστεύεις; Τι να απέγινε το ζώακι;

Άργος: Τι να σας πω...; Σκέπτομαι πως αν... Αν καταλάβαινε πραγματικά την σιλαβιά του... Ίσως και να άρχιζε να δαγκώνει με μανία τα λουριά του... Ή και να τραυμάτιζε ακόμη και τον ίδιο του τον εαυτό για να ελευθερωθεί... Ίσως και να τρελαινόταν στην ιδέα πως...

Ιάσων: Ουάου...

Άργος: Βέβαια θα γιάτρευε τις πληγές του, όπως κάθε σκύλος, γλείφοντάς τες με την ίδια του την γλώσσα. Και ίσως τότε, ελεύθερος πια, να έβρισκε ξανά την ευτυχία του.

Ελπίδα: Κι εσύ θα το μπορούσες αυτό;

Άργος: (αποφεύγει την ερώτηση) Πάντως, όπως κι αν έχει, νομίζω πως ο κύριος Αίσωπος ήθελε να μας πει με το μύθο του ότι το πολυτιμότερο πράγμα όχι μόνο για τα ζώα, μα και για τους ανθρώπους τους ίδιους είναι η ελευθερία.

Ελπίδα: Και για εσάς τους υπηρέτες, δεν είναι;

Άργος: Νομίζω πως για όλους μας είναι.

Ιάσων: Ναι, Ελπίδα. Εξάλλου ο Άργος μας, δεν φοράει αλυσίδες.

Άργος: Όπως κανείς πια στον κόσμο αυτό, Ιάσωνα.

(Μεγάλη παύση).

Ελπίδα: Άργο, να παίζουμε κυνηγητό σήμερα;

Ιάσων: *(με ενθουσιασμό)* Ναιιι...

Ελπίδα: Εσύ θα κάνεις τον λύκο κι εμείς τα πρόβατα...

Άργος: Εντάξει, Ελπίδα. Τρέξτε να σωθείτε! Μπορεί να γίνω και ο τρελός σκύλος του κυρίου Αισώπου...

(Ο Άργος αφήνει τα παιδιά να σηκωθούν από την θέση τους και βγάζει ένα απόκοσμο δυνατό ουρλιαχτό σαν πραγματικός σκύλος. Αρχίζει να κυνηγά τα παιδιά που φωνάζουν και τρέχουν τρομαγμένα. Σε μια στιγμή και πάνω στο παιχνίδι ο Άργος γραπώνει με μανία την Ελπίδα η οποία λιποθυμά από φόβο).

Ελπίδα! Ελπίδα!

(Ο Άργος σκύβει πάνω από την Ελπίδα και αρουγκράζεται την καρδιά της)

Δεν ακούω τίποτα...

(Της δίνει το φιλί της ζωής. Κάνει μαλάξεις στο στήθος της. Δίνει ξανά το φιλί της ζωής).

Συσκότιση

ΣΤ' σκηνή

(Σε ένα Γραφείο του Μητροπολιτικού Νοσοκομείου. Στο κέντρο της αίθουσας ένα γραφείο με έναν ηλεκτρονικό υπολογιστή και δύο καρέκλες επισκέπτη. Ο Γιατρός κάθεται πίσω από το γραφείο και ο Τζον στη μία από τις δύο καρέκλες επισκέπτη).

Τζον: Αν δεν ήταν ο Άργος...

Γιατρός: Αν δεν ήταν ο Άργος, κύριε Άνταμς, ίσως να μην βρισκόσασταν εδώ σήμερα. Ούτε εσείς, ούτε η Ελπίδα.

Τζον: Ναι, μα ήταν αυτός που την έσωσε...

Γιατρός: Δεν θα διαφωνήσω μαζί σας. Μα επίσης ίσως να ήταν και αυτός εξαιτίας του οποίου φθάσαμε στο καρδιακό επεισόδιο της μικρής. Ο Ιάσοντας έκανε λόγο για δόντια και ουρλιαχτά...

Τζον: Ναι, μα η Ελπίδα μας επιβεβαίωσε πως ήταν ένα αθώο παιχνίδι, που μάλιστα διασιέδασε τα παιδιά.

Γιατρός: Επιτρέψτε μου, μα πολύ φοβάμαι πως έχουμε να κάνουμε με μια περίπτωση που παρεκκλίνει αριατά των κοινωνικά αποδεκτών ορίων συμπεριφοράς ενός υβριδίου.

Τζον: Υπονοείτε ενδεχόμενη επίθεση από υβρίδιο;

Γιατρός: Θα μπορούσαμε, με μια επιφύλαξη, να ισχυριστούμε ακόμη και κάτι τέτοιο.

Τζον: Μα... ουδέποτε στην ιστορία των υβριδίων δεν έχει καταγραφεί παρόμοιο περιστατικό...

Γιατρός: Το γνωρίζω, κύριε Άνταμς, και ως επιστήμονας είμαι βέβαιος για την προότητα των υβριδίων.

Τζον: Θα ήταν πρωτόκουστο!

Γιατρός: Κάποιες φορές, τραγικά γεγονότα έρχονται να διαψεύσουν αυτό που μέχρι σήμερα θεωρούσαμε δεδομένο και αδιαπραγμάτευτο.

Τζον: Γιατρέ!

Γιατρός: Η εξαίρεση στον κανόνα οδηγούσε σε νέες αποκαλύψεις.

Τζον: Μα ο Άργος είναι υπόδειγμα...

Γιατρός: Ο Άργος, βέβαια. Ο Άργος.

Τζον: Δεν θα με πιστέψετε μα... Υπάρχουν στιγμές που νομίζω πως έχω απέναντί μου έναν... Έναν πιο άνθρωπο κι από άνθρωπο! Ναι, αυτό ακριβώς. Κάτι περισσότερο από άνθρωπο!

Γιατρός: Επιτρέψτε μου να εκφράσω τις αμφιβολίες μου για τον υπηρέτη σας.

Τζον: Τον Άργο!

Γιατρός: Εντάξει κύριε Άνταμς, εντάξει... Τον Άργο.

Τζον: Έχει σημασία.

Γιατρός: Μου είπατε πως ήταν πρόσφατης παρτίδας,.

Τζον: Του 2101. Μόλις κάτι περισσότερο από ένα χρόνο στην οικογένειά μας. Μα σας είπα πως ...

Γιατρός: *(κοιτάζει απότομα την οθόνη του υπολογιστή)* Ο προσωπικός σας φάκελος περιγράφει πως είστε ένα υπόδειγμα πολίτη, κύριε Άνταμς...

Τζον: Σας ευχαριστώ, Γιατρέ, μα... σας εξήγησα πως ο Άργος...

Γιατρός: Δεν ωφελεί άλλο αυτό *(Παύση)* Εν πάση περιπτώσει, το θέμα μας αυτή τη στιγμή είναι η Ελπίδα.

Τζον: Ναι, Γιατρέ.

Γιατρός: Οι πρώτες εξετάσεις δεν ήταν απολύτως καθαρές.

Τζον: *(σηκώνεται από την θέση του έκπληκτος)* Τι είπατε;

Γιατρός: Σας παρακαλώ, κύριε Άνταμς... Καθίστε.

Τζον: Μα πως...

Γιατρός: Εντοπίσθηκαν ευρήματα ασύμβατα με την εποχή μας.

Τζον: Τι εννοείτε;

Γιατρός: Θα σας εξηγήσω.

Τζον: *(κάθεται ξανά)* Γιατρέ, μιλήστε μου ανοιχτά. Πρέπει να ανησυχούμε;

Γιατρός: Ησυχάστε. Δεν συντρέχει λόγος... Ελέγχουμε απόλυτα την κατάσταση. Αυτό που μας κάνει να είμαστε κάπως επιφυλακτικοί είναι πως εντοπίσαμε την εμφάνιση ενός μικροβίου που προσομοιάζει στα χαρακτηριστικά του με ένα βακτήριο του παρελθόντος.

Τζον: Βακτήριο;

Γιατρός: Ένα βακτήριο που μεταδίδεται από τα ζώα στον άνθρωπο.

Τζον: (με έκπληξη) Ο Άργος!

Γιατρός: Το βακτήριο της μπαρτονέλλας.

Τζον: Μπαρτο... τι;

Γιατρός: Έχει εκλείψει εδώ και δεκαετίες. Τα ζώα το πήραν μαζί τους στον άλλο κόσμο...

Τζον: Ο Άργος... Το φιλί της ζωής. Εξαιτίας του... Μα πως είναι δυνατόν;

Γιατρός: Αυτό που μας κάνει να είμαστε επιφυλακτικοί είναι πως πρόκειται για κάτι εντελώς νέο. Μια εξελιγμένη μορφή του βακτηρίου...

Τζον: Της μπαρτονέλλας;

Γιατρός: Ακριβώς.

Τζον: Δεν το πιστεύω! Αυτό είναι πρωτόγνωρο.

Γιατρός: Μολυσμένο υβρίδιο!

Τζον: Το φαντάζεστε;

Γιατρός: Δεν θέλω να το φαντάζομαι. Μα οι ενδείξεις...

Τζον: Και λοιπόν;

Γιατρός: Όλα είναι υπό έλεγχο στην παρούσα φάση. Αναφορικά με τα πραγματικά περιστατικά... Ενωώ την αιτία του καρδιακού επεισοδίου...

Τζον: Καταλαβαίνετε, πως η ζωή μας με τον Άργο...

Γιατρός: Η αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά του υβριδίου θα καταγραφεί στο Μητρώο. Η Πολιτεία θα πρέπει να εξετάσει σύντομα όλες τις παραμέτρους... (Παύση) Όσον αφορά δε στην υποστήριξή σας προς το υβρίδιο... να είστε σίγουρος πως αυτό θα μπορούσε να μείνει αυστηρά μεταξύ μας.

Τζον: Γιατρέ μου, καταλαβαίνεται πως...

Γιατρός: Σε κάθε περίπτωση πρέπει να εξαντλήσουμε όλα τα ενδεχόμενα για την πραγματική προέλευση της μόλυνσης. Θα πρέπει να περιμένουμε τα αποτελέσματα των νέων εξετάσεων και να παρακολουθούμε ενδελεχώς την κατάσταση της Ελπίδας.

Τζον: Δηλαδή θα παραμείνει...

Γιατρός: Για κάποιες ημέρες ακόμη ναι. Έχουμε ευαίσθητες καρδιές, κύριε Άνταμς... Οφείλουμε να λάβουμε προληπτικά κάθε μέτρο. Θα μπορείτε να την επισκέπτεσθε οποιαδήποτε στιγμή νιώσετε την ανάγκη. Εκτός και αν...

Τζον: Εκτός και αν...

Γιατρός: Ίσως δεν το γνωρίζετε.

Τζον: Να γνωρίζω ποιο;

Γιατρός: Εγκαινιάσαμε πρόσφατα την νέα μας υπερσύγχρονη πτέρυγα παραμονής συγγενών πρώτου βαθμού. Πρότυπες εγκαταστάσεις...

Τζον: Πού θα απευθυνθώ για την διαθεσιμότητα;

(Ο Γιατρός απλώνει το χέρι του προς τον Τζον).

Γιατρός: Δώστε μου ξανά την ταυτότητά σας.

(Ο Τζον απλώνει τον καρπό του. Ο Γιατρός τον σκανάρει με το ειδικό μηχάνημα. Ακούγεται μακρόσυρτος σε διάρκεια ήχος σκαναρίσματος).

Συσκότιση

Ζ' σκηνή

(Στο σαλόνι της έπαυλης της οικογένειας Άνταμς. Ο Τζον στέκεται όρθιος μπροστά από το ομοίωμα της αρκούδας στα δεξιά. Η Τζέιν πηγαινοέρχεται στον χώρο και ο Τζον την παρακολουθεί).

Τζέιν: Αυτό αποκλείεται!

Τζον: Μα, αγάπη μου...

Τζέιν: Δεν το συζητώ.

Τζον: Πρέπει.

Τζέιν: Την ξέρεις την γνώμη μου.

Τζον: Είναι ολοκληρωτική.

Τζέιν: Εσύ το λες.

Τζον: Μα όλοι στο ίδιο καζάνι;

Τζέιν: Είναι υβρίδια Τζον! (συλλαβιστά) Υ-βρί-δι-α.

Τζον: Άνθρωποι ήταν.

Τζέιν: Ήταν. Το λες κι εσύ.

Τζον: Ναι, ήταν. Και έγιναν πλάσματα πιο άδολα από τους ανθρώπους.

Τζέιν: Δεν το πιστεύω!

Τζον: Ποιο;

Τζέιν: Μας συγκρίνεις με τα υβρίδια.

Τζον: Έλα τώρα Τζέιν.

Τζέιν: (ειρωνικά - τον μιμείται) «Έλα τώρα Τζέιν». (Παύση)

Βρωμάει η σκυλίσια ανάσα του.

Τζον: Ορισμένων ανθρώπων βρωμά περισσότερο. Κι ας μην είναι υβρίδια.

(Παύση) Εξάλλου μιλάμε για μια ιδιαίζουσα περίπτωση.

Τζέιν: Μπα;

Τζον: Κι εσύ η ίδια έχεις αποδεχτεί το πόσο ξεχωριστός είναι.

Τζέιν: Μακάρι να μην είχα...

Τζον: Το βλέπεις;

Τζέιν: Η κόρη μας βρίσκεται στο Μητροπολιτικό, Τζον!

Τζον: Το συζητήσαμε αυτό, αγάπη μου, η Ελπίδα έχει διαφύγει τον κίνδυνο. Θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε κάποια στιγμή και το θέμα του Άργου.

Τζέιν: Εξαιτίας του βρίσκεται μέσα.

Τζον: Ο Άργος την έσωσε.

Τζέιν: Αφού πρώτα την έστειλε στον άλλο κόσμο.

Τζον: Χάρη στο αθώο παιχνίδι του, εντοπίσαμε πως η καρδιά της Ελπίδας είναι ευαίσθητη.

Τζέιν: Τον δικαιολογείς; Για να καταλάβω...

Τζον: Γίνεσαι σκληρή Τζέιν.

Τζέιν: Δεν είναι αυτό το θέμα.

Τζον: Ήταν ένα τυχαίο περιστατικό.

Τζέιν: Κι αν ξανατύχει;

Τζον: Ο Άργος είναι ό,τι πιο ανθρώπινο έχουμε συναντήσει ποτέ μας. Πρέπει να το παραδεχτείς. Θυμάσαι τη Φρίντα. Γνωρίζεις πόσο διαφορετικός είναι ο Άργος.

Τζέιν: Πώς μπορείς;

Τζον: Οφείλουμε ως οικογένεια να τον υποστηρίξουμε.

Τζέιν: Ξεχνάς το πιο βασικό.

Τζον: Ποιο είν' αυτό;

Τζέιν: Ευθανασία. Σου λέει κάτι αυτή η λέξη;

Τζον: Από εμάς εξαρτάται.

Τζέιν: Η Υπηρεσία Ευθανασίας δεν αστειεύεται, Τζον.

Τζον: Αυτό άστο πάνω μου.

Τζέιν: Μπα;

Τζον: Μπορώ να τους αποδείξω το ξεχωριστό της περίπτωσης.

(Η Τζέιν γελάει ειρωνικά)

Δηλαδή, όχι εγώ ο ίδιος. Ο Άργος θα το κάνει.

Τζέιν: Πως είπες;

Τζον: Θα ζητήσω να εξετάσουν τον βαθμό ευφύιας του.

Τζέιν: Είσαι απίστευτος.

Τζον: Είμαι σίγουρος, πως θα τους πείσει.

Τζέιν: Ειλικρινά, Τζον... Δεν μπορώ να καταλάβω αυτήν την εμμονή σου.

Τζον: Είναι κάποια πράγματα...

Τζέιν: Ναι.

Τζον: Άστο...

Τζέιν: Τι άστο Τζον; Ν' ακούσω. Να το συζητήσουμε δεν μου ζητησες; Τώρα θέλω ν' ακούσω.

Τζον: Δεν είναι μόνο η ποιότητα του Άργου, Τζέιν.

Τζέιν: Ε;

Τζον: Δεν μου είναι καθόλου εύκολο...

Τζέιν: Ποιο πράγμα;

Τζον: Κάθε φορά που το φέρνω στο νου μου...

Τζέιν: Σ' ακούω, Τζον, εδώ είμαι.

(παύση - Ο Τζον δείχνει να σκέφτεται κι έπειτα ρωτά απότομα).

Τζον: Έχασες ποτέ κοντινό σου άνθρωπο;

Τζέιν: Θ' αστειεύεσαι, βέβαια.

Τζον: Δεν μιλάω για τους γονείς σου.

Τζέιν: *(τον πλησιάζει και του μιλά κατά πρόσωπο- με έκπληξη)* Δεν ήταν αυτοί κοντινοί μου άνθρωποι;

Τζον: Δεν εννοώ αυτό αγάπη μου, συγγνώμη.

Τζέιν: Αλλά τι ακριβώς;

Τζον: Μια απώλεια από μη φυσικά αίτια.

Τζέιν: Τι;

Τζον: Όχι λόγω γήρατος.

Τζέιν: Αλλά;

Τζον: Ένα ατύχημα ας πούμε, ή οτιδήποτε άλλο ξαφνικό.

Τζέιν: Ευτυχώς, δεν είχα την ατυχία.

Τζον: Εγώ όμως την είχα...

Τζέιν: Τζον, τι λες;

Τζον: Δεν σου έχω μιλήσει, Τζέιν.

Τζέιν: Να μου πεις τι;

Τζον: *(αρχίζει να χαιδεύει το ομοίωμα της αρκούδας)* Σου αρέσει;

Τζέιν: Δεν σε καταλαβαίνω...

Τζον: Τζέιν.

Τζέιν: Θα μου πεις τι στα χαμένα κοράκια συμβαίνει;

Τζον: Αν ήταν συγγενής σου;

Τζέιν: Τζον!

Τζον: *(σπύβει το κεφάλι)* Τον έχασα, Τζέιν...

Τζέιν: Τι εννοείς; Ποιον έχασες;

Τζον: Δεν ήμουν μοναχοπαιδί.

Τζέιν: Τι είπες;

Τζον: Ήμουν είκοσι ετών όταν...

Τζέιν: Όταν;

Τζον: Εκείνος είχε μόλις κλείσει τα δεκαοχτώ.

Τζέιν: Σκοτώθηκε;

Τζον: Όχι. Όχι αυτό... *(κομπιάζει - παύση διαρκείας - δείχνει να βουρκώνει).*

Τζέιν: Μίλησέ μου, Τζον!

Τζον: Αρκούδα.

Τζέιν: Εεε;

Τζον: Ήταν το αγαπημένο του ζώο.

Τζέιν: Μη μου πεις πως...

Τζον: Υβριδιο, Τζέιν.

Τζέιν: Αδύνατον!

Τζον: Από τα πρώτα στην Πολιτεία μας.

Τζέιν: Τζον... *(προσεγγίζει τον Τζον και τον αγκαλιάζει).* Τόσα χρόνια...

Τζον: «Το πειραματικό στάδιο».

Τζέιν: Ναι, το θυμάμαι.

Τζον: Τα πρώτα υβριδία...

Τζέιν: Οι Εθελοντές.

Τζον: Άνθρωποι με δισεπίλυτα προβλήματα υγείας.

Τζέιν: Και όχι μόνο.

Τζον: Άνθρωποι που υπέφεραν...

Τζέιν: Μα καλά, πως...;

Τζον: ...χωρίς να βρίσκουν λυτρωμό.

Τζέιν: Εννοώ ο...

Τζον: Ντέιβιντ τον έλεγαν.

Τζέιν: Ο Ντέιβιντ, ναι. Πως...;

Τζον: Χρόνιο πρόβλημα στα μάτια.

Τζέιν: Δηλαδή;

Τζον: Επιδεινούμενη τύφλωση.

Τζέιν: Και;

Τζον: Έχανε ημέρα με την ημέρα το φως του.

Τζέιν: *(με γλυκύτητα)* Τζον.

Τζον: Ώσπου τυφλώθηκε εντελώς.

Τζέιν: Δεν μου είχες μιλήσει.

Τζον: Με πονούσε.

Τζέιν: Ναι, μα..

Τζον: Ζούσε μια κόλαση. Αποπειράθηκε να αυτοκτονήσει.

Τζέιν: Θεέ μου.

Τζον: Ώσπου ήρθαν τα πρώτα υβρίδια. Το πείραμα.

Τζέιν: Ώστε, γι' αυτό...

Τζον: ...τα συμπαθώ τα υβρίδια, Τζέιν. Αυτό όμως δεν έχει να κάνει με τον χαμένο μου αδερφό.

Τζέιν: Λυπάμαι, Τζον.

Τζον: Πρέπει να με καταλάβεις.

Τζέιν: Τώρα εξηγούνται πολλά.

Τζον: Όπως και να είχε, πάντως... Ο Άργος είναι ένα ξεχωριστό πλάσμα.

(παύση - Η Τζέιν αρχίζει να περπατά ξανά σκεπτική στο χώρο. Σταματά απότομα και κοιτάει τον Τζον από απόσταση).

Τζέιν: Τι θες να πω, τώρα;

Τζον: Να πεις το ναι.

(Παύση - Η Τζέιν σκέφτεται προβληματισμένη. Ο Τζον την πλησιάζει, πιάνει με τα δύο του χέρια τα μάγουλά της και την κοιτά στα μάτια).

Σ' αγαπώ Τζέιν.

Τζέιν: Μίλησέ μου, γι' αυτόν Τζον...

Στιγμαία Συσκότιση

Η' σκηνή

(Στο σαλόνι της έπαυλης της οικογένειας Άνταμς. Η Τζέιν αναμένει αναστατωμένη την προσέλευση του Τζον από το Μητροπολιτικό Νοσοκομείο. Περπατά διαρκώς πάνω κάτω στον χώρο, πίνοντας αλκοόλ. Το ποτήρι της αδειάζει και το ξαναγεμίζει. Έπειτα από τρία λεπτά ακούγεται ο ήχος ηλεκτρονικής συσκευής στην πόρτα και εισέρχεται ο Τζον).

Τζέιν: Επιτέλους...

Τζον: Αγάπη μου!

(Ο Τζον αγκαλιάζει την Τζέιν).

Τζέιν: Σ' ακούω.

(Ο Τζον σκύβει να την φιλήσει. Η Τζέιν τον απωθεί διακριτικά).

Τζέιν: Μίλα μου Τζον! Κοντεύω να τρελαθώ!

Τζον: Πίνεις;

Τζέιν: Μίλα μου, λοιπόν.

Τζον: Όχι πάλι Τζέιν. Το έχουμε ξεκαθαρίσει αυτό. Που βρήκες το μπουκάλι;

Τζέιν: Άλλο είναι το θέμα μας τώρα.

Τζον: Αυτό δεν βγάζει πουθενά. Ο φάκελός σου Τζέιν. Δεν μας χρειάζονται άλλα προβλήματα.

Τζέιν: Ο τόνος της φωνής σου στο τηλέφωνο...

Τζον: Δεν ήθελα να...

Τζέιν: *(φωνάζει δυνατά)* Μίλησέ μου Τζον! Επιτέλους, για το Θεό!

Τζον : Η καρδιά της.

Τζέιν: *(αναστατωμένη)* Όχι! Δεν μπορεί!

Τζον: Επιδεινώθηκε η κατάσταση. Αργά χθες το βράδυ παρουσίασε...

Τζέιν: Θεέ μου! *(Η Τζέιν πιάνει με τα δύο της χέρια το κεφάλι της - Παύση - Ο Τζον προσπαθεί να την αγκαλιάσει, μα εκείνη τον απωθεί και απομακρύνεται. Αρχίζει να περπατά στον χώρο. Πιάνει το ποτήρι της και πίνει μονορούφι το ποτό της. Παίρνει το μπουκάλι στα χέρια της).*

Τζον: Τζέιν, μη το κάνεις αυτό! *(Την προσεγγίζει και της αποσπά το μπουκάλι. Η Τζέιν του επιτίθεται κι αρχίζει να τον γρονθοκοπά στους ώμους)*

Τζέιν: Εσύ! Εσύ φταις για όλα. Εσύ και τα βρωμερά σου τα υβρίδια.

(Ο Τζον την σφίγγει στην αγκαλιά του. Η Τζέιν αρχίζει να κλαίει)

Τζον: Έχουμε να κάνουμε με κάτι πρωτόγνωρο.

Τζέιν: Το μικρόβιο;

Τζον: Ναι. Η αιτία ενδέχεται να είναι αυτό το κάτι σαν μπαρτονέλλα.

Τζέιν: Εσύ και τα αναθεματισμένα σου υβρίδια.

Τζον: Μάλλον θα χρειαστούμε δότη.

Τζέιν: Δότη;

Τζον: Για μεταμόσχευση.

(Η Τζέιν αρχίζει να ουρλιάζει. Φωνάζει πολύ δυνατά το όνομα του Άργου. Εκείνος εμφανίζεται απορημένος. Η Τζέιν του επιτίθεται κι αρχίζει να τον χτυπά με μανία παντού. Ο Άργος παραμένει απαθής και έκπληκτος).

Τζέιν: *(με δυνατή φωνή)* Γιατί; Γιατί σε μας;

Άργος: Δεν σας καταλαβαίνω...

(Η Τζέιν ουρλιάζει ξανά. Συνεχίζει να τον χτυπά τον Άργο. Ο Τζον προσπαθεί να την συγκρατήσει. Η Τζέιν πιάνει τον Άργο από το λαιμό, τον ρίχνει κάτω και πέφτει πάνω του).

Τζέιν: Μίλα καταραμένε. Γιατί δε μιλάς;

(Ο Άργος παραμένει ατάραχος. Ο Τζον την αποτραβά. Η Τζέιν παραμένει στο πάτωμα δακρυσομένη. Ο Άργος ανασηκώνεται).

Άργος: *(ευγενικά)* Συγγνώμη, μα αν έπραξα οτιδήποτε το μεμπτό...

Τζον: Πήγαινε στην κουζίνα καλύτερα.

(Ο Άργος αποχωρεί. Ο Τζον σκύβει πάνω από την Τζέιν και χαϊδεύει τα μαλλιά της. Εκείνη κλαίει)

Τζέιν: Οι δότες καρδιάς είναι δυσεύρετοι!

Τζον: Το ξέρω πως είναι δύσκολο, μα κάτι έχω στο νου μου.

Τζέιν: Γνωρίζεις τις ουρές στο Μεταμοσχέυσεων.

Τζέιν: Σιγά την Κάρολ. Τι να σου κάνει η Κάρολ;

Τζον: Ελπίζω πως...

(Η Τζέιν πιάνει ξανά το κεφάλι της με τα δύο της χέρια. Παίρνει το μπουκάλι με το αλκοόλ πίνει. Ο Τζον το αρπάζει από τα χέρια της. Ένας διαπεραστικός ήχος ακούγεται από τον καρπό της Τζέιν. Η Τζέιν σφίγγει τον καρπό της).

Τζον: Μα τι στην ευχή; Τζέιν, πόσο έχει πει;

(Η Τζέιν παίρνει από το κομοδίνο ένα τετράγωνο κόκκινο κουτάκι, βγάζει μία αμπούλα και πίνει το υγρό της. Ο ήχος σταματά).

Τζον: Από στιγμή σε στιγμή θα καταφτάσουν. Δεν γλυτώνουμε την ποινή. Ίσως χρειασθεί να...

Τζέιν: Η Αστυνομία εθισμού είναι το τελευταίο που μ' ενδιαφέρει.

Τζον: Σ' αγαπώ, Τζέιν. Και σε χρειάζομαι...

(Η Τζέιν σταματά το περπάτημα και κοιτά τον Τζον).

Τζέιν: Μερικές φορές το να μην υπάρχουν είναι μια επιθυμία πιο έντονη από το να υπάρχουν και να νιώθεις.

(Η Τζέιν αποχωρεί από την σηνή. - Παύση - Ο Τζον περπατά πάνω και κάτω στο χώρο. Κοντοστέκεται και κοιτάζει το μπουκάλι με το αλκοόλ. Μετά από σκέψη βάζει στο ποτήρι και πίνει. Περνούν τρία λεπτά αμηχανίας και στο χώρο εισέρχεται ο Άργος)

Άργος: Κύριε Άνταμς...

Τζον: Δεν είναι η κατάλληλη στιγμή.

Άργος: *(δακρυσμένος)* Κύριε Άνταμς...

Τζον: Άργο; Κλαις;

Άργος: Εγώ.

Τζον: *(έκπληκτος)* Άργο. Μα τι στην ευχή...; Τα υβρίδια δεν δακρύζουν!

Άργος: Η Ελπίδα...

Τζον: Όλα θα πάνε καλά.

Άργος: Η Ελπίδα... Δεν πρέπει.

Τζον: Να μην ανησυχείς...

Άργος: Εγώ.

Τζέιν: Άργο, δεν σε καταλαβαίνω. Τι θες να πεις,;

Άργος: Έχω καρδιά.

Τζέιν: Σαν κι εμάς...

Άργος: Η Ελπίδα πρέπει να ζήσει.

Τζον: Άργο!!!

Άργος: Με την καρδιά μου θα ζήσει.

(Χτυπά το κουδούνι της πόρτας. Ο Τζον και ο Άργος στρέφουν το κεφάλι στην πόρτα).

Συσκότιση

Θ' σκηνή

(Σε ένα Γραφείο του Μητροπολιτικού Νοσοκομείου. Στο κέντρο της αίθουσας ένα γραφείο με έναν ηλεκτρονικό υπολογιστή και δύο καρέκλες επισκέπτη. Ο Τζον κάθεται στην αριστερή καρέκλα ενώ η Τζέιν περπατά πάνω κάτω στον χώρο. Η θέση πίσω από το Γραφείο είναι άδεια).

Τζέιν: Μα, παίζει με την αγωνία μας;

Τζον: Εντάξει, Τζέιν.

Τζέιν: Στο τέλος θα το πάθουμε κι εμείς το καρδιακό.

Τζον: Έτσι συμβαίνει με τους γιατρούς πολλές φορές.

Τζέιν: Αυτός ο κυνισμός σου.

Τζον: Ξέρουμε πως οι πιθανότητες είναι με το μέρος μας. Δεν το αμφισβήτησαν οι γιατροί. Εξάλλου...

Τζέιν: Εξάλλου;

Τζον: Διέκρινα την αισιοδοξία στο βλέμμα του.

(Η Τζέιν τον κοιτά παραξενευμένη).

Τζέιν: Πότε πρόλαβες;

Τζον: Έτοιμος ήταν να μας ανακοινώσει τα ευχάριστα. Αν δεν τον ειδοποιούσαν από τα επείγοντα...

Τζέιν: Και το δικό μας τι είναι; Δεν είναι επείγον το δικό μας;

Τζον: Έχω καλό προαίσθημα, Τζέιν. Δεν πέφτω εύκολα έξω.

Τζέιν: Ναι, αλλά αυτή η αναμονή με σκοτώνει, Τζον.

(Ο Τζον σηκώνεται και χαϊδεύει στο κεφάλι την Τζέιν - Παύση - Στιγμή αμηχανίας - Σιωπή. Η Τζέιν κοιτά το ρολόι στον καρπό της κι αναστενάζει).

Τζον: Όλα θα πάνε κατ' ευχάν, αγάπη μου.

Τζέιν: Το εύχομαι.

(Παύση)

Τζον: Ίσως να τον κρατήσουν για εξετάσεις;

Τζέιν: Ποιον;

Τζον: Τον Άργο.

Τζέιν: Αυτό μας έλειπε, τώρα.

Τζον: Δεν είναι και λίγο πράγμα, ε;

Τζέιν: Ποιο πάλι;

Τζον: Φαντάζεσαι τα αυριανά πρωτοσέλιδα;

Τζέιν: *(με έκπληξη)* Σαν τι να φανταστώ;

Τζον: «Το Νέο Θάυμα».

Τζέιν: Μα, τι λες;

Τζον: «Υβρίδιο προσφέρει την καρδιά του για την σωτηρία δεκάχρονης!».

Τζέιν: *(απηυδισμένη)* Θεέ μου..

Τζον: Το φαντάζεσαι, Τζέιν;

Τζέιν: Ναι, αλλά μην διαβάσεις το άλλο...

Τζον: Ποιό άλλο;

Τζέιν: «Υβρίδιο επιτίθεται σε δεκάχρονη!»

Τζον: Έλα τώρα Τζέιν με τις εμμονές σου...

Τζέιν: Εμμονές;

Τζον: Μα έπαιζαν. Καμία πρόθεση δεν υπήρχε... Ο Άργος είναι αρνάκι.

Τζέιν: *(ειρωνικά)* Ε, βέβαια...

Τζον: Άλλωστε...

Τζέιν: Ναι...

Τζον: Το παιχνίδι τους στάθηκε η αφορμή, να βρεθούμε μπροστά σ' αυτή την πρωτάκουστη πράξη θυσίας!

Τζέιν: Δεν σε πιστεύω... Πάλι τα ίδια.

Τζον: Σκέψου το καλά, Τζέιν.

Τζέιν: Εσύ σκέψου... Την κόρη σου που κινδυνεύει. Σύνελθε!

(Ακούγεται ο ήχος ηλεκτρονικής συσκευής στην πόρτα).

Τζον: Σσσσς...

(Ανοίγει η πόρτα και εισέρχεται στην σκηνή ο Γιατρός).

Τζέιν: Γιατρέ, επιτέλους!

Γιατρός: Το καθήκον, κυρία Άνταμς, το καθήκον. Εφημερεύουμε βλέπετε.

Τζον: Καταλαβαίνουμε, Γιατρέ...

(Ο Γιατρός κάθεται στην κενή θέση πίσω από το γραφείο).

Γιατρός: Παρακαλώ καθίστε.

(Ο Τζον και η Τζέιν κάθονται)

Τζέιν: Λοιπόν;

Γιατρός: Δεν υπάρχει λόγος να μακρηγορήσω...

Τζέιν: *(με αγωνία)* Πείτε μας ανοιχτά, Γιατρέ;

Γιατρός: Παρότι μολυσμένο υβρίδιο...

Τζέιν: Όχι!

Γιατρός:... η καρδιά του θυμίζει ανθρώπου του περασμένου αιώνα!

Τζέιν: Δηλαδή,;

Γιατρός: Καρδιά από ατσάλι! Βάζει κάτω πολλές από τις δικές μας...

Τζέιν: Η Ελπίδα, Γιατρέ; Μπορεί η Ελπίδα να ζει με...

Γιατρός: Θα βγει πιο γερή και δυνατή από ποτέ, αγαπητή μου κυρία.

(Η Τζέιν αγκαλιάζει τον Τζον)

Γιατρός: Θα χρειαστούν μόνο κάποιες τελευταίες, τυπικές εξετάσεις.

Τζέιν: Και η επέμβαση; Πότε θα γίνει η επέμβαση;

Γιατρός: Μην βιάζεστε, κυρία Άνταμς. Και προπαντός: Ηρεμήστε. Ηρεμήστε κι ευγνωμονείτε το Σύμπαν που στάθηκε τόσο γενναιόδωρο.

Τζέιν: Μα πρέπει να γνωρίζουμε...

Γιατρός: Τα έχουμε πει... Η Ελπίδα χρειάζεται μια νέα καρδιά. Το θέμα ήταν να βρεθεί ο δότης. Και στην προκειμένη περίπτωση να διαπιστωθεί η συμβατότητα της καρδιάς του Άργου.

Τζέιν: Θέλετε να πείτε ότι...

Γιατρός: Όλα είναι υπό έλεγχο, κυρία Άνταμς.

Τζον: Στα έλεγα, Τζέιν.

Τζέιν: Αφού πέθανα χίλιες φορές...

Γιατρός: Το ζήτημα επαφίεται πλέον για ένα μικρό χρονικό διάστημα στις αρμοδιότητες άλλων Υπηρεσιών.

Τζέιν: Δεν σας καταλαβαίνω.

Γιατρός: Εννοώ για την θυσία.

Τζέιν: Εξακολουθώ να μην-

Γιατρός: Ο Άργος.

Τζον: Ναι, Γιατρέ...

Γιατρός: Η επιστήμη βρίσκεται μπροστά σ' ένα πρωτόγνωρο περιστατικό.

Τζον: Εννοείτε πως...;

Γιατρός: Ψυχική νοημοσύνη!

Τζον: Γιατρέ!

Τζον: Σπουδαία τα νέα σας, από κάθε άποψη.

Γιατρός: Η εξέλιξη των υβριδίων στο κατώφλι του εικοστού δεύτερου αιώνα.

Τζον: Μια Νέα Εποχή!

Γιατρός: Μονάχα που...

Τζον: Ναι, Γιατρέ.

Γιατρός: Οι μαρτυρίες σας, κυρία Άνταμς, κύριε Άνταμς, θα ήταν πολύτιμες... Από τη διαβίωσή σας με τον Άργο, θέλω να πω. Να είστε έτοιμοι.

Τζον: Στην διάθεσή σας, Γιατρέ.

Γιατρός: Όχι στην δική μου διάθεση, κύριε Άνταμς. Σε αυτήν της Υπηρεσίας Μεταλλάξεων, θα έλεγα.

Τζέιν: Πως;

Γιατρός: Εκεί θα μεταφερθεί ο Άργος για λίγες ημέρες, πριν από την επέμβαση... Σε μέρη όπως αυτό που γεννήθηκε...

Συσκότιση

I' σκηνή

(Στο Εργαστήριο Μετάλλαξης της Α' σκηνής. Στο κέντρο της ένα άδειο κρεβάτι και στα αριστερά ένα γραφείο. Στα δεξιά η θύρα εισόδου - εξόδου. Ο Γιατρός Πωλ με λευκή ποδιά κάθεται στο γραφείο του. Στον χώρο παραβρίσκεται και ο Γιατρός Πίτερ - με λευκή ποδιά επίσης - κάνοντας βόλτες στο δωμάτιο).

Γιατρός Πίτερ: Αναζητούν το στίγμα του από τα Κεντρικά.

Γιατρός Πωλ: Χαμένη υπόθεση.

Γιατρός Πίτερ: Γιατί είσαι τόσο απόλυτος;

Γιατρός Πωλ: Εσύ το ρωτάς αυτό;

Γιατρός Πίτερ: Εγώ το ρωτάω.

Γιατρός Πωλ: «Το οριστικό “Delete”. Ό,τι έπραξες μέχρι σήμερα θα διαγράφει από το Δίκτυο. Η ταυτότητα στον καρπό σου θα καταστραφεί μαζί με τον ηλεκτρονικό σου φάκελο». Θες να συνεχίσω, Πίτερ; *(παύση - ο Πίτερ κατεβάζει το κεφάλι)* Ναι θα συνεχίσω... «Κανείς μα κανείς από τους εμπλεκόμενους στην υπόθεσή σου δεν θα γνωρίζει τη νέα σου ταυτότητα. Όπως φυσικά ούτε οι συγγενείς και γνωστοί σου. Γι' αυτούς θα είσαι ένα άγνωστο υβρίδιο». Μήπως σου θυμίζουν κάτι. αυτά τα λόγια;

Γιατρός Πίτερ: Το ευαγγέλιό μας...

Γιατρός Πωλ: Πες το κι έτσι.

Γιατρός Πίτερ: Ίσως θα έπρεπε να επανεξετασθούν οι διαδικασίες.

Γιατρός Πωλ: *(με έκπληξη)* Να επανεξετασθούν οι διαδικασίες;

Γιατρός Πίτερ: Έπειτα από μια τέτοια τροπή...

Γιατρός Πωλ: Και που θα πάει ο Κώδικας Δεοντολογίας, Γιατρέ;

Γιατρός Πίτερ: Μα, εδώ μιλάμε για πρωτόγνωρα γεγονότα...

Γιατρός Πωλ: Γνωρίζεις ποιο θα είναι το διακύβευμα και μιλάς με τέτοια ελαφρότητα; Πρωταρχική Αρχή της Μετάλλαξης και θεμέλιο για την ύπαρξη των υβριδίων είναι μία, Πίτερ. Και σ' αυτήν στηρίζεται όλο αυτό το οικοδόμημά.

Γιατρός Πίτερ: Ναι, μα...

Γιατρός Πωλ: «Κανείς από το νέο περιβάλλον του υβριδίου δεν δύναται να γνωρίζει την ανθρώπινη ταυτότητα αυτού ή οποιοδήποτε άλλο στοιχείο του ήδη διαγραμμαμένου παρελθόντος του».

Γιατρός Πίτερ: Δεν χρειάζεται να μου απαγγείλεις όλον τον Κώδικα, Πωλ.

Γιατρός Πωλ: Για να μην μιλήσω για την προστασία ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων.

Γιατρός Πίτερ: Δεν νομίζω πως...

Γιατρός Πωλ: Έχουμε δώσει τον όρκο του Ιπποκράτη, Πίτερ.

Γιατρός Πίτερ: Ναι, μα...

Γιατρός Πωλ: Διακυβεύονται τόσα... Κι εσύ μου μιλάς για αναθεώρηση των διαδικασιών;

Γιατρός Πίτερ: Επανεξέταση.

Γιατρός: Ακόμη κι αυτό ...

Γιατρός Πίτερ: Κι αν ήξερες πως το υβρίδιο που χάρισε την καρδιά του σε ένα μικρό κορίτσι γεννήθηκε στο δικό μας Εργαστήριο;

Γιατρός Πωλ: Μου είναι παντελώς αδιάφορο...

Γιατρός Πίτερ: Δεν μιλάς σοβαρά, Πωλ.

Γιατρός Πωλ: Προσωπικά το μόνο που με ενδιαφέρει είναι αυτό καθαυτό το γεγονός της θυσίας... Κι εκεί θα σταθώ.

Γιατρός Πίτερ: Απαρνείσαι την αποκλειστικότητα Πωλ; Απαρνείσαι τη δόξα; Ή μήπως τα φώτα της δημοσιότητας; Για να καταλάβω... Ο Άργος δάκρυσε! Μπαίνουμε σε μια νέα εποχή για τα υβρίδια.

Γιατρός Πωλ: Η ένδειξη ψυχικής νοημοσύνης αποτελεί επίτευγμα όλης της Ιατρικής Κοινότητας κι όχι ενός Εργαστηρίου Μετάλλαξης.

Γιατρός Πίτερ: Θα διαφωνήσω.

Γιατρός Πωλ: Η Οικουμενικότητα είναι αυτή που πήγε μπροστά την γενιά μας, αγαπητέ συνάδελφε.

Γιατρός Πίτερ: Ναι, αλλά εδώ μιλάμε για αποκλειστικότητα. Ένα υβρίδιο με ψυχισμό. Ένα και μοναδικό. Που ξεκίνησε από ένα συγκεκριμένο Εργαστήριο.

Γιατρός Πωλ: Αυτό δεν αποκλείει, σε καμία περίπτωση, την πιθανότητα κάποια ακόμη από τα υβρίδια που κυκλοφορούν ανάμεσά μας, να έχουν αναπτυγμένη ψυχική νοημοσύνη.

Γιατρός Πίτερ: Τι εννοείς, Πωλ;

Γιατρός Πωλ: Ίσως είναι θέμα χρόνου. Αυτό εννοώ...

Γιατρός Πίτερ: Δεν νομίζω.

Γιατρός Πωλ: Η ανθρωπότητα πάντα εξελισσόταν, Πίτερ. Κάποτε ζούσαμε στις σπηλιές.

Γιατρός Πίτερ: Και λοιπόν;

Γιατρός Πωλ: Δες που έχουμε φτάσει...

(παύση - Ο Πίτερ αλλάζει κουβέντα).

Γιατρός Πίτερ: Σε κάθε περίπτωση, βρισκόμαστε μπροστά σε σημαντικές εξελίξεις. Αναζητούν ήδη μια νέα φόρμουλα.

Γιατρός Πωλ: Όπως αναμενόταν.

Γιατρός Πίτερ: Το ντι-εν-έι του υβριδίου-

Γιατρός Πωλ: Του Άργου.

Γιατρός Πίτερ: ...θα αποτελέσει το πρότυπο για την εξέλιξη στον τομέα των Μεταλλάξεων. Δημιουργία και ανάπτυξη μιας νέας γενιάς υβριδίων.. ένα βήμα πιο κοντά στον Άνθρωπο.

Γιατρός Πωλ: Και όχι μόνο αυτό, Πίτερ...

Γιατρός Πίτερ: Ανοίγονται νέοι δρόμοι...

(Μικρή παύση).

Γιατρός Πωλ: *(διστακτικά)* Εκείνο που προκαλεί εντύπωση, βέβαια, είναι άλλο.

Γιατρός Πίτερ: Τι θες να πεις;

Γιατρός Πωλ: Το υβρίδιο ήταν μολυσμένο...

Γιατρός Πίτερ: Ελαττωματικό, ναι.

Γιατρός Πωλ: Μάλλον το αντίθετο θα έλεγα...

Συσκότιση

ΙΑ' σκηνή

(Σε ένα Εργαστήριο του Τμήματος Μεταμοσχεύσεων- μια λιτή λευκή αίθουσα. Στο κέντρο της ένα κρεβάτι με ορούς. Στα δεξιά η θύρα εισόδου - εξόδου. Στο κρεβάτι κάθεται συνδεδεμένος με τους ορούς και καλώδια ο Άργος. Στην αίθουσα ακούγεται ο συνεχής ήχος των μόνιτορ από τον καρδιογράφο).

[Στην γωνία της αίθουσας αριστερά στέκεται ακίνητη μια σκοτεινή παιδική φριγούρα. Το φως πέφτει στον Άργο].

Άργος: Τώρα που δεν μ' ακούει κανείς... Τώρα θα μιλήσω... Τώρα θα μ' ακούσω... Τώρα, ίσως, με καταλάβω... Τώρα που φεύγω... Μόνος...

(παύση διαρκείας)

Ο φόβος μου χτυπά ξανά την πόρτα... Έχει τον ήχο της καρδιάς... Έχει το χρώμα του αίματος... Κι όμως, μια αίσθηση ελευθερίας γεμίζει το μέσα μου... Πλάι στον φόβο... Ελευθερία και φόβος-

Άργος [και φωνή Ελπίδας]: Μαζί... Ένα...

(παύση διαρκείας)

Άργος: Τι 'ναι αυτό που μας κυβερνά...; Δίψα για Ζωή... Τούτο συναντώ παντού στο νου μου... Τούτη την ανάγκη έχω ... Τούτη την ανάγκη θαρρώ πως όλοι έχουν... Ο Αγώνας για Ζωή... Αυτό μας ενώνει... Φτάνω στο τέλος και νιώθω να καταλαβαίνω...

(μικρή παύση)

Οι τελευταίες μου στιγμές... Φεύγω... Μα σαν να μην είναι η πρώτη μου φορά... Σαν να το έχω πάλι ζήσει τούτο... Και ίσως, αλήθεια, το ζήσω ξανά... Αυτό το αέναο... Να πεθαίνω και να γεννιέμαι... Να διαιωνίζομαι... Ξανά και ξανά-

Άργος [και φωνή Ελπίδας]: Ένας κύκλος!

Άργος: Ένας και παντοτινός κύκλος... Που κρύβει μέσα του το παν... Το σύμπαν ολόκληρο εντός του... Κι εγώ ένα από τα στοιχεία του... Στοιχείο και στοιχειό... Ένα λιθαράκι κι εγώ... Ένα βήμα προς το μέλλον... Το μέλλον... Αυτό, το άφταστο... Αυτό, το απρόβλεπτο... Κι όμως το απαραίτητο... (μικρή παύση) Γιατί;... Γιατί εγώ;

Άργος [και φωνή Ελπίδας]: Μήπως όλοι μας...;

(παύση διαρκείας).

Άργος: Είδα... Είδα μέσα στα μάτια της... Είδα αυτό που πρόσμενα να δω... Είδα την δίψα για ζωή... Είδα την αγάπη... Είδα τη χαρά... Είδα αυτό που έψαχνα... Είδα, αυτό που υπήρχε πριν την Αρχή και θα υπάρχει μετά το Τέλος... Είδα το Φως-

[**Φωνή Ελπίδας:** Είδα το Φως!]

(μικρή παύση)

Άργος: Μια νέα ζωή θ' αρχίσει... Η Ελπίδα μας... Η μικρή μας Ελπίδα... Θα ζει... Κι εγώ μαζί της... Με την καρδιά μου... Θα βρισκομαι αλλού κι όμως εδώ θα είμαι ...

(μικρή παύση - Ο Άργος αναστενάζει).

Στοιβάζονται στο νου μου οι σιέψεις και στροβιλίζουν... Δίνη πυκνή με τριγυρίζει... Όσα δεν μπόρεσα τόσο καιρό ζωντανός να δω, τόσο καιρό ήρεμος, τόσο καιρό ασφαλής, τα βλέπω τώρα εμπρός μου... Ο κόσμος θα προχωρά χωρίς εμάς και μαζί μας... Χωρίς την παρουσία μας, μα μέσω αυτής...

(μικρή παύση).

Πονώ... Πονώ που πεθαίνω... Μα χαιρομαι... Χαιρομαι που δίνω ζωή... Στην Ελπίδα μας... Θα ζω μαζί της... Θα ζω μέσα απ' αυτήν...

(παύση διαρκείας)

Γύρευα την φωνή μου... Μα, δεν χωράνε άλλα λόγια, τώρα πια...

(μικρή παύση - με πάθος)

Παλεύω με το σκοτάδι... Και βρίσκω... Βρίσκω το Φως-

[**Φωνή Ελπίδας:** Βρίσκω το Φως!]

Άργος: (με δυνατή, παθιασμένη φωνή προς το κοινό) Μ' ακούς...; Με βλέπεις...; Νιώσε με...!

[**Φωνή Ελπίδας:** Είμαι εσύ...]

Άργος: ΕΙΜΑΙ ΕΣΥ...

[Στιγμαία Συσκότιση -

Το φως πέφτει στην φιγούρα αριστερά. Είναι η Ελπίδα].

